

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

4. LISTOPADU 2018

Z obsahu:

O přikázáních - Nezabiješ

Katecheze papeže
Františka při
generální audienci na
Svatopetrském náměstí
v Římě 17. října 2018
- strana 2 -

Svatý Leonard z Limoges

Libor Rösner
- strana 4 -

O smrti

P. Štefan Ištvaník CSsR
- strana 5 -

Proč ČBK nepodporuje ratifikaci

tzv. Istanbulské úmluvy?
- strana 7 -

Duchovní odkaz

Matúše Lašuta
- strana 8 -

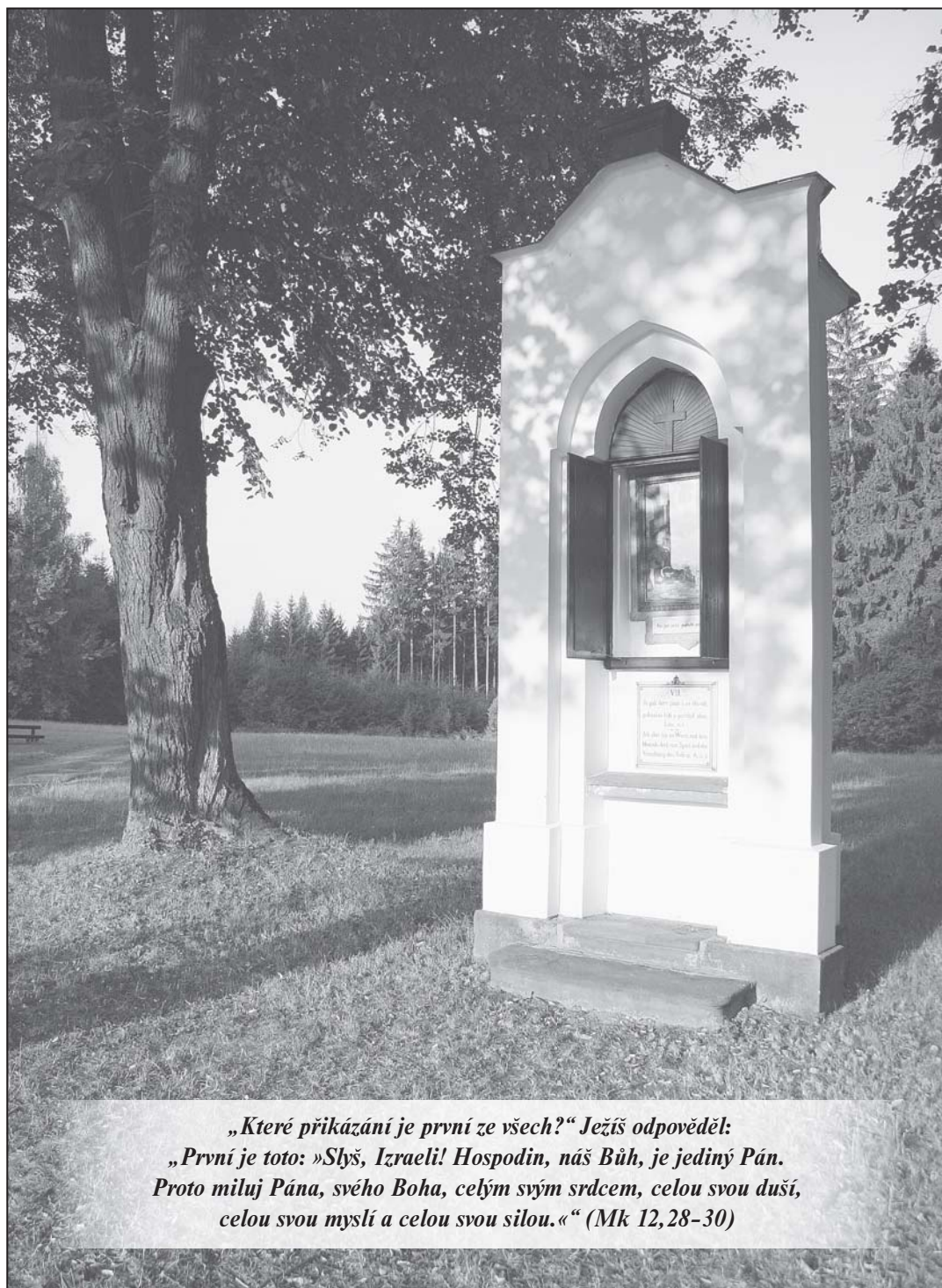
Vizionář:

Tajemství zjevení
v Tre Fontane (30)
- strana 9 -

Jaroměřice u Jevíčka -

Kalvárie barona Šubíře
Petr Bobek
- strana 10 -

Církev v ČR: Osud
českých křesťanů
u nás nám není lhostejný
- strana 13 -

*„Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl:
„První je toto: »Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán.
Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší,
celou svou myslí a celou svou silou.«“ (Mk 12,28-30)*

O přikázáních – Nezabiješ (Mt 5,21-24)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
na Svatopetrském náměstí v Římě 17. října 2018

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Chtěl bych dnes pokračovat v katechezi o pátém přikázání Desatera „Nezabiješ“. Zdůraznili jsme již, jak toto přikázání vyjevuje vzácnost, posvátnost a nezcizitelnost lidského života v Božích očích. Nikdo nemůže pohrdat životem druhého ani svým vlastním. Člověk totiž v sobě nese Boží obraz a je předmětem jeho nekonečné lásky, bez ohledu na situaci, v níž byl povolán k bytí.

V evangelním úryvku, který jsme před chvílí vyslechli, nám Ježíš ukazuje, že toto přikázání má ještě hlubší smysl. Prohlašuje totiž, že před Božím soudem je dokonce

i hněv namířený proti bratru jistou formou vraždy. Proto apoštol Jan píše: „Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah.“ (1 Jan 3,15) Ježíš se však nezastavuje pouze u tohoto a ve stejné logice dodává, že rovněž urážka a pohrdání může zabíjet. A my jsme zvyklí nadávat. Nadávky nás napadají se snadností, s jakou dýcháme. Ježíš ovšem říká: „Dost, protože nadávka ubližuje, zabíjí.“ Stejně je to s pohrdáním. Když pohrdám člověkem, zabívám jeho důstojnost jako lidské osoby. Bylo by krásné, kdybychom toto Ježíšovo učení nechali vstoupit do mysli a srdce a kdyby každý z nás řekl: „Nebudu nikdy nikoho urážet.“ Bylo by to

pěkné předsevzetí, protože Ježíš nám říká: „Podívej, pokud někým pohrdáš, pokud druhého urážíš a nenávidíš, je to vražda.“

Žádný lidský mravní kodex neklade tak různé činy na stejnou úroveň a nepřičítá jim stejný stupeň odsouzení. A v souladu s tím Ježíš vybízí dokonce k přerušení obětního rituálu v chrámu, pokud se rozvzpomeneme, že někdo z bratří má něco proti nám, a chce, abychom ho vyhledali a smířili se s ním. Také my, když jdeme na mši, bychom měli mít tento postoj smíření vůči lidem, s nimiž jsme měli problémy. I vůči těm, o kterých jsme špatně

Pokračování na str. 7

Stále ještě prožíváme dny intenzivnějšího vnitřního spojení s drahými zesnulými. Připomínka smrti se opět stává aktuální a někdo by snad mohl i říci: Proč se těmito myšlenkami stále zaobíráte? – To je ovšem velmi dobře položená otázka. Proč tedy?

Rozhodně není účelem upamatování na smrt vzbuzovat v člověku smutek, strach, či dokonce beznaděj. To by konečniců odporovalo víře ve vzkříšeného Ježíše. Smyslem úvah o konečnosti pozemského života je život věčný. Veškeré lidské úsilí, všechny naše skutky, víra, oslava Trojjediného Boha, každý náš hřích – to vše s námi směřuje k jedinému konečnému cíli, kterým je věčný život po smrti. Bude to věčně trvajícím den – plný radosti v Božím království, anebo věčně trvajícím noc – plná nepředstavitelných pekelných muk? (str. 5-6) To vše je nám dobře známo. Proč si tedy stále připomínat, že jednou budou naše pozemské dny sečteny?

Odpověď možná najdeme skrze slova sv. Leonarda z Limoges, který vězňům a zajatcům, jež vykoupil, říkal: „Snažte se teď zbavit i pout, která obepínají vaši duši, tj. hříchů, a to opravdovým pokáním, aby vás Bůh jednou nevrhl do vězení pekelného.“ (str. 4-5) To připomíná, že existují i jiná pouta či okovy, než jen ty ome-

Editorial

zující pohyb lidského těla. Víme přece, že jsme připoutáni k mnoha věcem, které nás odvádějí od našeho konečného cíle – Boha, omezují nás na cestě k němu. A proto vzpomínka na smrt nám pomáhá uvědomit si, že jednou všechno pozemské opustíme – a co nám zůstane? Bůh... A jestliže usilujeme o to, s ním prožívat věčně trvajícím radostným den, neměli bychom se už zde na zemi snažit vědomě odpoutat se od všeho, co k Bohu nepřivádí? Bylo by to velkým usnadněním na cestě ke spáse, která nemusí být tak samozřejmá, jak si my lidé někdy myslíme.

Existuje rovněž mnoho překážek, jež si lidé v průběhu dějin vytvořili ve společnosti sami a kterými tak narušují šťastný život člověka zde na zemi. Ba co více, skrze falešné ideologie odvádějí mnohé ještě „zdravé“ duše od Boha definitivně a stávají se tak příčinou jejich možného zavržení. Svoji značnou míru zodpovědnosti zde mají také křesťané, zvláště pokud nežijí podle Božích přikázání, anebo dokonce si vybírají jen ta, která jsou schopni snadno dodržovat, a ostatní zamítají. Neboť tam, kde se narušuje Boží řád, tam se otevírá prostor ďábelským

svodům. Jak se tedy správně snažit naplnit svůj život s Bohem a pro Boha, lze vyčíst z duchovního odkazu turzovského vizionáře Matuše Lašuta. (str. 8)

Nahlíženo v duchu oné křesťanské zodpovědnosti, je nutné vzít vážně radikálnost evangelia a předkládat ji nejen mladým, jak to požaduje P. Daniel Ange (str. 13), ale všem lidem, křesťany nevyjímaje. Především však – každý sám osobně musí pravdivě usilovat o radikální život podle Ježíšova učení, jež stojí na základech Božího řádu a jeho přikázání. A tak můžeme lépe také pochopit, jakým nebezpečím je vytváření nových příležitostí, jak narušit Boží řád ve světě – kupříkladu nyní skrze Istanbulskou úmluvu. (str. 7) Jisté je důležité se všemi silami zasadit o znemožnění tak narušovat Boží přirozený řád. Avšak zároveň je třeba si uvědomit, že kořeny a základy těchto zvrácených ideologií sahají v dějinách hodně hluboko a že nejsou jen výplodem nevěřících lidí, ale svůj podíl na tom máme i my křesťané. Je třeba činit v tomto smyslu opravdové pokání a zbavit se všech pout, jež zamezují přístup k Trojjedinému Bohu. Panna Maria kež nás na této cestě vede správným směrem a přivede nás všechny jednou až do slávy nebeské!

Daniel Dehner

Jeden ze zákoníků byl právě svědkem, jak Ježíš umlčel saduceje, kteří jej chtěli pokoušet svou nevěrou ve zmrtvýchvstání. To zákoníka podnítilo k vlastnímu dotazu. Jeho otázka není tak záludná. Někdy se lidé ptají spíše proto, aby se sami předváděli: Které přikázání je největší? Ať už je úmysl tazatele jakýkoliv, Ježíš odpovídá, a to nejen jemu, ale i tobě, protože tato otázka míří k samé podstatě jeho radostné zvěsti. Dobře si zapamatuj dvě největší přikázání, která mají společného jmenovatele, a tím je láska. *Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.*⁽¹⁾ Je v nich tedy obsaženo i celé Desatero. Tvé tělo potřebuje mnoho přírodních zákonů. Tvá duše má jen jeden, a tím je láska. Láska je proto největším přikázáním, protože je jediným smyslem tvé existence a základem všech tvých vztahů. Láska je zákonem tvého bytí.

Milovat *celým srdcem* znamená, že Bůh je tvou jedinou, ústřední radostí, na které spočívá každá jiná radost. Neznáš a ani nepotřebuješ vyhledávat jiná potěšení než ta, která jsou od něho a která opět vedou k němu, Původci a Pramenu všech skutečných radostí. Milovat *z celé mysli* znamená, že Bůh je tím prvním a posledním, ke kterému se upíná tvá mysl. Kdykoliv se tvé myšlenky musí obrátit k něčemu jinému, tvá mysl jej bere vždy s sebou a vrací se, jak je to jen možné, opět ke svému jedinému a bezpečnému Středu. Milovat *ze vsí síly* znamená, že tvoje láska k Bohu je jedinou hybnou silou tvého jednání a snažení. Nic si nezaslouží tvého úsilí, co není s ním, v něm a pro něho. Zdá se ti, že je to příliš mnoho? A ty myslíš, že je to ještě láska, máš-li pro něho jen zbylé drobky času, citu, myšlenek? Svou jedinou Lásku přece nemůžeš postavit do řady, aby si počkala, jestli pro ni něco vybude. Tím, že Boha miluješ *celým srdcem*, prožíváš hloubku jeho lásky, která je *silnější než smrt*⁽²⁾. Tím, že jej miluješ *celou myslí*, otevírají se tvému poznání nejsvětější obzory Boží moudrosti. Tím, že jej miluješ *ze vsí síly*, které jsi schopna, rostete mocí božské milosti účinná síla tvé vůle. Boží láska tě proto žádá celou, aby tě

celou zcela proměnila. *Nebudeš již žít ty, ale bude v tobě žít Kristus.*⁽³⁾

I tebe miluje Bůh celým svým srdcem, celou svou myslí, vši svou silou. O jeho lásku se nemusíš s nikým dělit. Je to jediná láska, která je dokonalá, protože nic nežádá pro sebe. Chce-li, abys ho miloval, pak jen proto, aby tě mohl nenávratně zahrnovat svou láskou, neboť do srdce, které se neotevírá tím, že samo miluje, nemůže vstoupit dar Božího milování. Boží Láska dává vždy první, a to bezvýhradně. Už když se od věčnosti rozhodla, že tě obdaruje bytím, abys byl jejím vytoženým cílem, věděla také, že bude muset vydat vlastního Syna, aby si tak obnovila možnost obdarit tě milostí své lásky. Je vůbec možno chápat lásku k takové Lásce jako příkaz? Bůh tě vtahuje do vztahu lásky, který přesahuje všechno pomýšlení.

Mezi tebou a Bohem je nekonečná nerovnost. To, co se zde na zemi alespoň trochu podobá tomuto tajemnému vztahu, je láska mezi matkou a dítětem, které právě porodila. Ten, který je všim, miluje jako první toho, kdo je sám o sobě ničím. Co může dát ten, který nemá nic, tomu, který je všechno? Proto aby ti Bůh přiblížil sám sebe a aby jeho láska naplnila zemi, obrací tvou pozornost k tvým bližním. Máš je mít v lásce podle jeho vzoru: milovat je tak *jako sám sebe*. Co to znamená milovat sám sebe? Jsi-li předmětem tak velké a jedinečné Boží lásky, jak bys mohl nemilovat sám v sobě to, co miluje Bůh? Čím více miluješ sám sebe právě proto, že tě miluje Bůh, tím jasněji si uvědomuješ, že stejně jako tebe miluje i všechny tvé bratry a sestry. Láska k sobě není sebeláskou, jestliže není uzavřena do sebe, ale stává se ti pobídkou a normou, jak máš milovat ty druhé.

Lekáš se, že je mnoho těch, kterým bys nemohl otevřít dokořán náruč, protože si nezaslouží tvou lásku? A čím ty sis zasloužil, že si tě Pán od věčnosti zamiloval? Bůh se tě přece neptá, jsou-li ti milí, či protivní, zda si jich vážíš, nebo jimi pohrdáš, zda se ti jeví krásní, nebo odporní. Miluje je stejně jako tebe, úplně a bezvýhradně jednoho každého z nich. Začni se na ně dívat očima Otce, který každé-

Liturgická čtení

1. čtení - Dt 6,2-6

Mojžíš řekl lidu: „Boj se Hospodina, svého Boha, a zachovávej všechny jeho zákony a příkazy, které já ti prikazuji – ty, tvůj syn a syn tvého syna – po všechny dny svého života, abys byl dlouho živ. Slyš, Izraeli, svědomitě je zachovávej, aby se ti dobře vedlo, abyste se velmi rozmnožili, jak to slíbil Hospodin, Bůh tvých otců, že ti dá zemi oplývající mlékem a medem. Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou! Ať tato slova, která ti dnes prikazuji, zůstanou v tvém srdci!“

2. čtení - Žid 7,23-28

Bratři! V době starozákonní se mnozí stávali kněžími, protože umírali, a nemohli tedy jimi být stále; Ježíš však je navěky, a proto jeho kněžství nepřechází na někoho jiného. Proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval. Ano, právě takového velekněze jsme potřebovali: aby byl svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků, vyvýšený nad nebesa, který nemá zapotřebí, jako jiní veleknězi, stále a stále podávat oběti nejprve za hříchy vlastní a teprve potom za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když sám sebe přinesl v oběť. Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi, kteří jsou podrobni slabosti; ale ona přísaha – pozdější než Zákon – ustanovuje Syna, který dosáhl dokonalosti navždy.

Dokončení na str. 8

ho z nich uhnětl z lásky, a proto v nich vidí především svůj obraz, který je tak velice hoden Božího i tvého milování. Začni jej také hledat ve svých bratřích tak, až v tobě vzroste touha obejmout každého, koho potkáš, a říct mu s radostí: Bratře můj milý, těšme se spolu z největšího daru: Bůh nás miluje, tebe i mne! *Nebudeš daleko od Božího království, když tato slova zůstanou v tvém srdci.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 22,40; ⁽²⁾ srov. Pis 8,6; ⁽³⁾ srov. Gal 2,20;

⁽⁴⁾ srov. Dt 6,6

Svatý Leonard z Limoges

Patron vězňů a zajatců, na jehož přímluvu praskaly okovy i lidem v oblastech vzdálených od místa jeho pobytu, i lidem žijícím dlouho po něm. Patnáct století nás dělí od doby, kdy žil, přesto jeho věhlas přinejmenším v některých regionech neztrácí na síle.

Při analýze jeho kosterních pozůstatků se zjistilo, že musel překročit sedmdesátku. Vzhledem k tomu, že zemřel v roce 559, dává nám to přibližně leta jeho narození, ježto rok přesně není znám. Pocházel z Galie, kde jeho rodina zaujímal výsadní postavení mezi nejpřednější frankou šlechtou, dokonce byla v příbuzenském poměru s králem Chlodvíkem. Na jeho dvoře se Leonard (či též Linhart) ocitl již v chlapeckém věku a podle legend byl právě tento mocný panovník Leonardovým kmotrem, když jej do křestní vody ponořil biskup sv. Remigius z Remeše. Není vyloučeno, že šlo právě o onu slavnou událost v roce 498, kdy 3 000 osob královského dvora přijalo zároveň se svým králem Chlodvíkem křest po velkolepém vítězství nad Alemanů v bitvě u Zülpichu.

Od svých vrstevníků se Leonard v lecčems lišil, nejvíce pak v životním směru, který si zvolil – netoužil jako ostatní vydobýt si slávu na bitevním poli a těšit se z nashromážděného jmění na nějakém opevněném sídle. Sám král Chlodvík mu přitom nabízel řadu lákavých možností, jak vyniknout nad veškerou nobilitou nejen svým původem a skvělými vlastnostmi, nýbrž i důstojenstvím. Schopný mladík neunikl jeho zraku, Chlodvík měl v úmyslu obdařit ho nějakým důležitým úřadem a získat tím v osobě tohoto moudrého muže pro stát na dlouhá léta významný prospěch.

Leonard však tíhl k zasvěcenému životu zbavenému světského pozlátka, proto v blíže neurčené době opustil královský dvůr a odešel do benediktinského kláštera v Misy v Orleánu. Že nešlo o tak časté umístění jednoho ze šlechtických synů do zajištěného kláštera na místo opata, dokládá skutečnost, že Leonard zde žil jako řadový mnich, modlil se a pracoval a byl ve všem poslušný svému opatu Maximinovi, pod jehož moudrým vedením zjevně duchovně rostl. Ani po Maximinově smrti (kolem roku 520) si nenáro-

koval vzhledem ke své urozenosti právo na postavení opata, naopak se s komunitou bratří potichu rozloučil a odebral se do zapadlého koutu u města Limoges, aby zde, kam nedoléhaly zvuky tohoto světa, žil životem prostého poustevníka, tak jak poustevníci vždy žili – v modlitbě, rozjímání a odříkání, v tichu lůna přírody, z toho, co v přírodě najde.

Do světa však dolehla ozvěna jeho ticha a svět si jej našel. Lidé, kteří se dohledli o zbožném poustevníkově žijícím uprostřed lesů, začali k němu přicházet. Něco zvláštního z něj vyzařovalo, něco, co lidi přitahovalo. Nadto oplýval moudrostí, díky níž dokázal nejednou ukázat nešťastníkovi východisko z tíživé situace, a co bylo hlavní – měl dar uzdravování.

V lese se ještě jednou prořaly cesty Leonarda a krále – tentokrát šlo o Chlodvíkova vnuka Theudeberta, krále Austrasie. V hlubokém hvozdu, kde Leonard dlel ve své

poustevně, jistý čas trávil Theudebert se svou družinou na lovu, přičemž měl s sebou i svou manželku, která byla v pokročilém stadiu těhotenství. Jednoho dne ji přepadly porodní bolesti provázené závažnými problémy a ani lékaři z královské družiny si nevěděli rady. Komusi připadlo na mysl Leonard – možná šlo o radu někoho z místních –, o němž bylo známo, že svou modlitbou dokázal navrátit zdraví i těžce nemocným. Theudebert ve snaze využít všechny možnosti k záchraně chotiči nechal Leonarda přivést a i v královněně připadě modlitby zbožného poustevníka pomohly – komplikace ustaly a ona porodila zdravého potomka. Rozradostněný vladař ho chtěl zahrnout bohatými dary, avšak Leonard odmítl, stejně jako nabízené biskupství. Peníze ať prý rozdátěm, kdo je opravdu potřebují – vdovám, sirotkům a chudině. Sám si vyprosil toliko les, v němž už nějaký ten čas žil, aby si v něm mohl postavit kapličku ke cti Největější Panny (s oltářem sv. Remigia) a malý klášter, ve kterém by mohli žít jeho případní následovníci.

I díky této události, která se vmžiku rozkřikla, vedly k Leonardově poustevně kroky mnoha a mnoha dalších lidí. Někteří přicházivali až z Anglie a brzy bylo poutníků tolik, že se to nedalo spočítat. Nepřicházivali ovšem ze zvědavosti, jako za nějakou senzaci, nýbrž jako ke svatému muži, který dokáže díky Boží milosti dát dobrou radu, nasměrovat dotyčného správným směrem, nahlédnout do jeho duše a zbavit ji letitých nánosů špíny. Nejednou vyšel i ze své poustevny, aby obyvatelům okolních vsí hlásal Krista a přiváděl je na cestu pravdy.

Ze všeho nejvíce se ale Leonard proslavil svým vztahem k vězňům a zajatcům. Řeč je o časech, kdy se s nimi nakládalo velice drsně, výjimkou nebylo mrzačení, pravidlem bylo, že dleli celé roky v řetězech v zatuchlých temných kobkách, kde vládly příšerné podmínky (nejen ty hygienické), odkázání na své příbuzné, kteří jim nosili potravu, i na náladovost svých krutých žalárníků. Už v dobách, kdy ještě pobýval na Chlodvíkově dvoře, se jich Leonard opakovaně zastával a mnohé z nich vykoupil. Stejně nakládal s peněžními dary, jež dostával od těch, kteří připutovali k jeho poustevně. Vysvobození jeho zásluhou se dočkala i spousta zajatců, které při-

Svatý Leonard z Limoges

tom nikdy neviděl – stačila jen jeho modlitba a oni se ocitli zázračně na svobodě. Však byl také později prohlášen za patrona zajatců a vězňů a dodnes bývá zobrazován s okovy a řetězy. „Bratři, jste zbaveni pout, která obepínala vaše těla,“ měl prý ve zvyku říkat těm, které vykoupil. „Snažte se teď zbavit i pout, která obepínají vaši duši, tj. hříchů, a to opravdovým pokáním, aby vás Bůh jednou nevrhl do vězení pekelného.“

Pout tohoto světa se zbavil pravděpodobně 6. listopadu 559 a jeho tělo spočinulo pod podlahou mariánského kostelíka, na jehož výstavbě měl zásadní podíl. Neumíral už sám, ale obklopen početnou komunitou mladých mužů, kteří příkladem jeho příkladem přišli za ním, aby podle jeho vzoru vedli život prostých poustevníků, směřujících veškerou svou pozornost na Pána. Bylo mezi nimi i nemálo těch, které obrátil.

Ani po Leonardově smrti nepolevil přival poutníků. K jeho hrobu se jich hrnuly davy. Právě prostým lidem byl nejvíce ctěn a díky tomu se jeho kult rozšířil na celý kontinent, i do vzdáleného Švédska, a byla mu zasvěcena celá řada kostelů a kaplí. Jeho jménem byl později obdařen i klášter, který založil – Saint-Leonard-de-Notblat. Dokonce částku jeho ostatků přivezl svého času do Prahy Karel IV.

Kulminačního bodu dosáhl jeho kult patrně v dobách křížových výprav, kdy jej váleční zajatci prosili o přimluvu za vysvobození. Jedním z těch, kteří byli přesvědčeni, že za svou záchranu z tureckého zajetí vděčí přimluvě poustevníka z Limoges, byl i kníže Bohemund z Tarentu, účastník 1. křížové výpravy. Jako votum přinesl do mariánského kostelíka, kde byl Leonard pohřben, stříbrné okovy. Leonardův hrob navštěvovali nejen poutníci, kteří sem dorazili vyloženě za ním, ale i ti, kteří mířili do Svaté země či na Monte Gargano, ale i ti, kteří putovali opačným směrem – do Compostely. Takové úcty se těšil poustevník žijící v 5.–6. století. Zastávku u jeho hrobu pokládali za samozřejmou všichni tito prostí věřící, ale i králové, jako např. Pipin Krátký.

Do Římského martyrologia umístil Leonarda z Limoges kardinál Caesar Baronius, a to na základě svědectví sv. Bedy Ctihodného a bl. Adona, kteří ve svých dílech o sv. Leonardovi psali s neobyčejnou úctou.

O smrti

V evangeliu čteme také o tom, jak Ježíš potkal v městečku Naim pohřební průvod. Pochovávali chlapce. Za mrtvým tělem kráčela matka, která byla vdovou, a velmi plakala, protože to bylo její dítě, jež nyní vynášeli na hřbitov. Ježíšovi bylo této matky líto, proto jí řekl, aby neplakala: „Pak přistoupil k márám, dotkl se jich a nosiči se zastavili. A řekl: »Mládenče, vstaň ti, vstaň.« A ten mrtvý se posadil a začal mluvit. A on ho odevzdal jeho matce.“ (Lk 7,14–15) Pohřební průvod se rozešel a matka si syna odvedla domů.

Toto se stalo v městě Naim, a to tehdy, kdy Pán Ježíš chodil po naší zemi. Stalo se to pouze jednou, že pohřební průvod se rozešel dříve, než přišel na hřbitov. Zpravidla každý pohřební průvod končí na hřbitově u hrobu, kde se mrtvé tělo pochová, a lidé se rozcházejí až pak. Každý takový pohřební průvod nám může připomenout i náš vlastní pohřební průvod. Měli bychom si připomenout, že tak jako nyní vynášejí onoho mrtvého, jednou vynesou i nás. Jednou to jistě bude skutečností. Proto se teď trochu zamysleme nad naší vlastní smrtí.

František Borgiáš byl Španěl. Narodil se roku 1510 a pocházel z velmi bohatých rodů, a to jak z otcovy, tak i z matčiny strany. Byl velice nadaný, šikovný, ale také dobře vychovaný. Jeho matka byla velmi zbožná, ale zemřela, když bylo Františkovi 10 let. Po ukončení studií ho pozvali na královský dvůr, kde mu byla svěřena velmi důležitá funkce.

Španělsku tehdy vládl král Karel V. a jeho manželka Isabela, která byla mladá a velice půvabná. Obdivovali ji jako krasavici. Když byla na návštěvě v Toledu, náhle zemřela. Bylo třeba královnino mrtvé tělo převést do Granady, kde byla královská hrobka a kde měla být pochována. Devětadvacetiletý František Borgiáš byl pověřen tím, aby bezpečně převezl zemřelou na místo pohřbu. Ručil za to, že cestou nedojde k výměně mrtvého těla. Po přivezení zemřelé do Granady musel František přísahně potvrdit, že v rakvi je skutečně mrtvé tělo královny. Proto před přísahou dal rakev otevřít. Bylo to sedmý den po smrti Isabely. Její tělo bylo již zce-

la v rozkladu. Když se František podíval na znetvořenou královninu tvář, jež ještě před sedmi dny byla krásná, zvolal: „Tak strašně teď vypadá tak krásná Isabela?“ Při pohledu na toto mrtvé tělo se v něm zrodilo předsevzetí: „Jen co se mi naskytne první příležitost, opustím svět s jeho radovánkami, rozkošemi i s jeho slávou a půjdu do kláštera!“

Ta první příležitost se mu naskytla, když mu zemřela manželka. Tehdy byl sedmatřicetiletý. Vstoupil do kláštera jezuitů, přijal ho sám zakladatel řádu, Ignác z Loyoly. Začal studovat, stal se knězem, misionářem. Dnes ho známe jako svatého Františka Borgiáše. Rozhodnutí padlo při pohledu na mrtvé tělo té, jejíž krásu za jejího života mnozí obdivovali.

Každý pohled na mrtvé tělo by měl i v každém z nás vyvolat myšlenku na naši vlastní smrt. Vždyť myšlenka na vlastní smrt každého rozumného člověka přivádí k tomu, aby svůj život prožil dobře. Vždyť i Písmo svaté nás napomíná: „Pamatuj, človče, na smrt a nezhřešiš!“ Proto myslet na smrt, hovořit o ní, zaobírat se jí, to nám nebere chuť do života, ani nás to neokrádá o pravou radost, jak by nám to chtěli namluvit bezvěrci, ale povzbuzuje nás to k tomu, abychom svůj život co nejlépe prožili, co nejlépe plnili své stavovské povinnosti. Pouze ti, kdo nechtějí zanechat svého špatného života, kdo se nechtějí vzdát svých hříchů a svých

hříšných požitků, utíkají před myšlenkou na smrt. Už slovo smrt jim nahání strach, protože vědí, že v okamžiku smrti budou muset předložit vyúčtování z celého svého života.

Ale ať už na smrt myslíš či nikoliv, ona jednou jistě přijde. Smrt je největší skutečností našeho života. Všechno ostatní v našem životě je nejisté, ale naše smrt je jistá. Pro každého z nás jednou přijde den, kdy naposledy vydechneme. Tak jako jsme jednou byli zapsáni do matriky pokřtěných, tak nás jednou zapíše i do matriky zemřelých. Když budou vzpomínat naše jméno, přidají k němu slůvko: nebohý, nebohá.

Naštěstí naše smrt nebude ukončením našeho života. Smrtí se nám život neodnímá, ale pouze mění. Smrt je jen překročením brány věčnosti. Po překročení tohoto prahu pro každého z nás začne nový den. Den bez rána a večera, den věčně trvajících. To je den velmi šťastný pro ty, kdo budou spaseni, ale velice nešťastný pro ty, kdo budou zatraceni. Pro zatracené se tento věčně trvajících den změní ve věčně trvajících noc, která bude plná bolesti, a to takových, o kterých nyní nemáme ani jen představu.

Pro nás je velice důležitá otázka, kterou bychom si měli často pokládat: Jaká bude moje věčnost? Bude věčně trvajícím dnem, anebo věčně trvajících nocí? To, čím

bude pro nás věčnost, nezáleží na nějaké náhodě. Naše věčnost bude taková, jakou si ji vysloužíme svým pozemským životem. Vždyť na tomto světě jsme proto, abychom se jako rozumní a svobodní lidé rozhodli, jakou věčnost chceme mít. Naši prarodiče se měli rozhodnout o osudu celého svého potomstva, a to svojí věrností anebo nevěrností Bohu a jeho příkázáním. Rozhodli se mnohdy svojí nevěrností. Tak i my se musíme sami rozhodnout o své věčnosti. To naše rozhodnutí je opět závislé na naší věrnosti anebo nevěrnosti Bohu a jeho příkázáním. Proto je někdy nepochopitelné, že rozumní lidé, kteří vědí, že zemřou,

a věří ve dvojí prožívání věčnosti, žijí tak, jako by nikdy neměli zemřít a jako by věčnost vůbec neexistovala. Přece vždy platilo, platí a bude platit: Jaký život, taková smrt, a jaká smrt, taková věčnost!

Příběhli na faru. Je třeba jít zpovídat do nemocnice, kde po autohavárii umírá osmnáctiletý řeznický učeň. Kněz pospíchal, ale když tam přišel, o zpovědi nemohla být ani řeč. Umírající byl dezorientovaný, nikoho už nepoznal, ani na otázky neodpovídal. Kněz mu chtěl dát rozhřešení, proto mu do ucha říkal slova lítosti. Vtom se umírající trochu probral a z jeho úst se začala chrlit slova proklínání, plná hříchů. Příbuzní byli z toho zhrzení a nedokázali nijak pochopit, jak umírající může takto proklínat, hřešit. Také jeho poslední slovo, jež vyslovil, bylo proklínání. Knězi to bylo jasné. Jak hovořil za svého života, tak mluvil i při své smrti.

Jiný příklad. Do nemocnice přivezli těžce raněného důstojníka. První, co bylo, žádal si kněze. Kněz přišel a udělil mu svátosti a připravil ho na přechod do věčnosti. Když bylo všechno ukončeno, zeptal se umírajícího, co má napsat jeho rodičům. On odpověděl: „Otče, napište jim pouze tolik, že jejich syn odchází do věčnosti dobře připravený. Teď je pro mne nejdůležitější to, že mi Pán Bůh dal tu milost. V životě jsem se snažil dobře žít a často jsem se modlil za šťastnou hodinu smrti a Pán Bůh moji prosbu vyslyšel.“ Dobrý život, krásná smrt a jistě bude i krásná věčnost.

Jak bychom chtěli zemřít my? Uvědomme si, že naše smrt bude taková, pro jakou se my sami rozhodneme. Pokud se budeme snažit dobře žít, budeme také dobře umírat. Dobrá smrt nenásleduje po špatném životě. Na smrt se nepřipravujeme na smrtelné posteli, jak si to mnozí myslí. Celý náš pozemský život je přípravou na naši smrt.

Snažme se dobře prožít náš život a často se modleme za šťastnou hodinu smrti.

Prosme také Pannu Marii, aby nás chránila a pomáhala nám v našem životě a aby byla přítomna při naší smrti, abychom nemuseli překročit bránu věčnosti sami, ale aby nás jí provedla ona.

*Z Ludová čítanka na nedele
a sviatky 10/2003, str. 247–251
Přeložil a upravil dd-*

Maďarsko zakázalo univerzitám přednášet obor rodových studií

Maďarská vláda zakázala univerzitám přednášet obor rodových studií. Příslušný dekret byl oficiálně zveřejněn 12. října 2018 v úředním věstníku. Studenti mohou započítat studium dokončit, ale další zájemce vysoké školy již přijímat nesmějí. Ve slovenském Rádiu Lumen to komentoval redaktor Ondrej Rosík: „Genderová studia již nefiguruji na seznamu schválených magisterských oborů. Vláda svůj záměr oznámila už v létě. Argumentovala tím, že o obor je velmi malý zájem. Šéf úřadu vlády Gergely Gulyász však přímo řekl, že důvod je především ideologický. Podle něho je maďarská vláda pře-

svědčena, že lidé se rodí jako muži anebo jako ženy. V životě si pak počínají podle svého uvážení co nejlépe. Kromě toho už Budapešť nechce utrácet veřejné prostředky na vzdělávání v tomto oboru. Je známo, že vláda Viktora Orbána obhajuje konzervativní hodnoty, podporuje například tradiční rodinu. Zástupci univerzit však krok vlády kritizují jako nepřijatelné zasahování do akademických svobod.“ Dodejme, že za mnohá podobná rozhodnutí je maďarská vláda kritizována také Evropskou unií.

*Podle TK KBS, 17. 10. 2018
(Redakčně upraveno)*

Proč ČBK nepodporuje ratifikaci tzv. Istanbulske úmluvy?

V současné době probíhá ve společnosti diskuse, zda by měla Česká republika ratifikovat tzv. Istanbulskou úmluvu (IÚ). Česká biskupská konference svůj postoj k tomuto dokumentu již několikrát vyjádřila. Níže je krátké shrnutí, proč nepodporuje ratifikaci této Úmluvy.

Římskokatolická církev již z povahy svého učení rezolutně odmítá všechny formy násilí páchaného na ženách i mužích. To patří k základu křesťanské víry. Jakékoliv násilí zvláště na ženách, dětech, nebo jinak slabých považuje za trestuhodné a zcela zavrženíhodné. Navíc je třeba říci, že církev vždy hlásala rovnost pohlaví a v křesťanské tradici je úcta k ženě vlastní. Možná už se také pozapomnělo, že celý koncept lidských práv vyšel právě z křesťanství a z jeho učení o lidské důstojnosti, která je stejná pro všechny lidi – ženy i muže.

Zástupci římskokatolické církve stejně jako další církvi, kteří podepsali prohlášení adresované poslancům ohledně IÚ, jsou ale přesvědčeni, že Úmluva není pro členy Evropské unie potřebná, ani nijak novátorská. Všechny státy EU již nyní považují dodržování lidských práv a svobod za

základní pilíře svého státu. Stávající česká legislativa na činy popisované v IÚ již také pamatuje. Církev se navíc samy za potírání násilí velmi zasazují a jeho obětem podávají pomocnou ruku (např. díky celostátní síti Charity ČR, ale i nabídkou různého poradenství pro lidi v krizové situaci či vztahových problémech atd.).

Postoj římskokatolické církve k Istanbulske úmluvě se také týká pohledu na institut manželství jako na posvátný svazek muže a ženy, a na rodinu, což je podle církve jedinečný předpoklad, nezbytný pro harmonický rozvoj člověka. Některé pasáže IÚ mohou být však chápány jako možné ohrožení těchto hodnot, které jsou přínosné pro celou společnost.

Jazyk Úmluvy je navíc ideologický a ideový. Ukazuje dějiny světa jako bojiště mezi mužem a ženou. Vztah mezi mužem a ženou by však měl být založen na vzájemné úctě, respektu a přátelství, nikoliv na třídním boji. Popis násilí, které je v Úmluvě definováno jako jakýsi historicky daný útlak žen ze strany mužů, je pouze zjednodušení problému. Nelze jej chápat jako východisko pro skutečné řešení. Podle analýz existují tři přístupy

k domácímu násilí: psychologický, genderový (feministický) a sociologický. Psychologický vnímá domácí násilí jako problém člověka, různých poruch jeho osobnosti a psychopatologie. Genderový naopak zdůrazňuje genderové nerovnosti; v sociologickém přístupu je kladen důraz na analýzu, postavení a fungování rodiny v současné společnosti. IÚ pracuje pouze s jednou z uvedených teorií (genderovou), což církev odmítá, a chce, aby byl domácímu násilí věnovaný komplexní přístup s adresováním všech jeho příčin.

Aplikace Úmluvy by také výrazně zasáhla do legislativy, výchovy a vzdělávání. I když církev plně podporuje ochranu žen a slabých, nemůže souhlasit s genderovými ideologiemi, které rovnost prezentují jako stejnost, což může mimo jiné vést až k popírání rozdílu mezi mužem a ženou.

Podle ČBK by tedy bylo dobré se místo ratifikace dokumentu – bez konkrétního dopadu na problematiku násilí – zaměřit více na prevenci, pomoc obětem či poradenství.

Monika Klimentová
(Zdroj: www.cirkev.cz, 18. 10. 2018)

O přikázáních – Nezabiješ – dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

smýšleli, které jsme uráželi. Často se stává, že se před začátkem mše vedou řeči a mluví se špatně o druhých. To by se dít nemělo. Pomysleme na to, jakou váhu přikládá Ježíš urážce, pohrdání a nenávisti. Klade je na stejnou rovinu s vraždou!

Co Ježíš zamýšlí sdělit, když vztahuje páté přikázání rovněž na tyto případy? Život člověka je ušlechtilý, velice křehký a skrývá se v něm „já“, které není méně důležité než jeho fyzická existence. K narušení dětské nevinnosti přece stačí jedna nevhodná věta. Ženu může zranit pouhé chladné gesto. Srdce mladého člověka zlomí, upřeme-li mu důvěru. Pouhá ignorace dokáže člověka zdrtit. Lhostejnost zabíjí. Je to jako říci druhému člověku: „Jsi pro mne mrtvý“, je to vražda, která se odehrává v srdci. Neláska je prvním krokem k vraždě a „nezabiješ“ je prvním krokem k lásce.

Na počátku Bible čteme strašlivou větu, která vyšla z úst prvního vraha, Kaina; jako odpověď na Hospodinovu otázku,

kde je jeho bratr, Kain odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ (Gn 4,9) Takto mluví vrazi: „netýká se mne to“, „to je tvoje věc“ a podobně. Pokusme se odpovědět na tuto otázku: Jsme strážci svých bratrů? Ano, jistěže jsme! Jsme strážci druhých! To je cesta života, cesta k nevraždění.

Lidský život potřebuje lásku. Jaká láska je však autentická? Ta, kterou nám ukázal Kristus, totiž milosrdenství. Láska, bez níž se neobejdeme, je ta, která odpouští a přijímá toho, kdo nám ublížil. Nikdo z nás nemůže přežít bez milosrdenství, všichni potřebujeme odpuštění. Pokud tedy vraždit znamená někoho ničit, utiskovat či odstraňovat, „nezabiješ“ naopak znamená pečovat, doceňovat a zahrnovat. A také odpouštět.

Nikdo nesmí klamat sám sebe a myslet si: „Já jsem v pořádku, protože nedělám nic špatného.“ Nerosty nebo rostliny – dlažba, kterou máme pod nohama – mají tento druh existence, člověk však niko-

li. Od člověka se žádá více. Máme konat dobro, pro každého je připraveno jiné, každý to své, které nás teprve činí sebou samými. „Nezabiješ“ je pobídkou k lásce a milosrdenství, je povoláním žít podle Pána Ježíše, který za nás dal život a byl pro nás vzkříšen. Kdysi jsme tady na náměstí všichni společně opakovali větu jednoho světce na toto téma. Možná nám bude nápomocná: „Nečinit zlo je dobrá věc. Ale nečinit dobro není dobré.“ Vždycky máme činit dobro, jít dál.

On, náš Pán, který svým vtělením posvětil naši existenci, On, který ji učinil drahocennou svou krví, On, „Původce života“ (Sk 3,15), díky němuž je každý člověk Otcovým darem. V Něm, v jeho lásce silnější než smrt a skrze moc Ducha, kterou nám Otec dává, můžeme přijímat přikázání „Nezabiješ“ jako nejdůležitější a nejzásadnější pobídku: „Nezabiješ“ totiž znamená povolání k lásce.

Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Rádia Vatikan

Duchovní odkaz Matúše Lašuta

Ve Světle č. 21/2018 jsme se měli možnost podrobněji se seznámit se slovenským poutním místem na Živčákově hoře (Turzovka). Jeden z turzovských poutníků naší redakci poskytl myšlenky vizionáře, k jejichž otisknutí získal svolení od dcery pana Matúše Lašuta. Vracíme se tedy tímto k vizionářovu duchovnímu odkazu.

Panna Maria nás vyzývá k pokání, to je hlavní náplní zjevení Neposkvrněného početí na Živčákově hoře.

Cílem zjevení není, abychom Panu Marii jen viděli, ale především, abychom ji poznali.

Chceš-li poznat pravdu, musíš být sám spravedlivý.

Pokud chodíš do kostela, jdeš na pouť, ale nechceš být dobrý, nechceš se změnit, zůstáváš stále stejný se stejnými chybami, nadarmo se modlíš. Nejprve musíš být dobrý!

Naše srdce je místem, kde se rodí dobro, anebo zlo, co se do něj zaseje, to vyroste.

Dříve, než půjdeš na pouť, ke zpovědi, uvaž své dobré i špatné skutky a máš-li manko, dej to hned do pořádku.

Kdyby dělníci v továrně tak lehkomyšlně pracovali, jako se my modlíme v kostele, ani jeden by nedostal výplatu, a my navzdory tomu čekáme odměnu od Boha.

Právě při svatém přijímání jsem dostával nejvíce osvětlení. To, co jsem nacházel ve svatém přijímání, dokazovalo pravdivost zjevení. Svaté přijímání působilo na mě tak silně, že jsem upadal do extáze. Byl jsem vírou natolik pevně spojen s Kristem Pánem, že jsem býval sra-

žen k zemi a takto jsem se musel klanět Pánu. On, nekonečná Láska, před ním nejsem hoden, dával mi příliš mnoho víry, síly, trpělivosti. Nestrčil jsem ty dary do kapsy, ale vložil do srdce a rozdával dále.

Zabil jsi brouka? Zabil jsi cit v sobě. A můžeš ztratit i milost. Až budeš šetřit i nejmenší stvoření, pak Bůh řekne: „Dostaneš, co ti patří... Vzdělaný člověk musí být citlivý, laskavý, ústupný a slušný. Ale drzý člověk, i kdyby měl vysoké školy, není ničím.“

Panna Maria se musí zjevit ve vašem srdci. Tam ji musíte najít nejdříve, jinak marně putujete do Turzovky, anebo na jiná poutní místa.

Vám, mladým manželům, říkám: „Snažte se o vytrvalou lásku. Snažte se chápat jeden druhého. Buďte trpěliví. Rozvody jsou často pro maličkosti, žádný z manželů nechce ustoupit, zná jen sebe. Kdybych měl tu moc, poslal bych všechny budoucí manžely na školení a podstoupit zkoušky. Řídit život je důležitější.“

Podívej se do svého srdce – neschází ti víra? Na pouť nejdeme ani pro senzaci, ani pro rekreaci, ale k uctění Boha a Panny Marie a k posílení víry.

Pán Bůh i Panna Maria si velmi cení lidské lásky. Každý i sebemenší skutek z lásky je odměňován.

než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že učitel Zákona odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

Nemyslete si, že když dostanete rozehřešení a vykonáte uložené pokání, že je už všechno v pořádku. Podívejte se: Vrah – vyzná se z vraždy, ale ještě si ji musí odsedět. Zloděj – vyzná se z krádeže, ale ještě musí věc vrátit. Tak každý, kdo vědomě hřeší, má povinnost konat pokání, nejen to uložené ve zpovědi.

Milost je také zdraví člověka. Zdraví se neprodává, ale my je po tunách rozhazuujeme, neboť nemáme osvětlený rozum. Ten nás učí, jak máme správně žít. Ale lidé se ničí sami, ať už opilstvím, anebo vším, v čem neznají míru.

Ale pamatujme, nedosáhneme smíření s Bohem, pokud se nesmíříme nejdříve s lidmi. Bůh je tam, kde je láska.

Láska se nedá koupit a stejně tak ani víra, o ně se musí usilovat. Brzdit se ve zlu, vykupovat je obětmi.

Spravedlivý se nemusí ničeho bát. Jen konejte všechno z lásky k Bohu, z dobré vůle. Kdo pro Krista pracuje, pro něho žije, získává tím mnoho i pro sebe. Kristus ho obdarovává, dává mu sílu, moudrost, zdraví, trpělivost, důvěru.

Očekáváš zázrak? Pan Bůh čeká na zázrak u tebe! Na tvé obrácení. To má být tvoje hlavní starost, senzace nechej stranou!

Ke spáse je třeba víry, ne zázraků. Víra je obrovské kouzlo, které tvoří zázraky samo o sobě.

Každý sám musí prosit o dar víry, musí prosit Pannu Marii o pomoc.

Panna Maria je velkým darem. Položte přes Dunaj desku, ale bez zábradlí, a snažte se přes ni přejít – víte, jak byste dopadli. Tak nemůžeme přejít přes Dunaj našeho života po desce bez zábradlí – tím zábradlím je pro nás Panna Maria. Jen se jí pevně držte a nespouštějte z ní zrak!

Buď dobrý na každém místě, kde jsi, a vydrž až do konce. Zkuste to. Kdo jsi dobrý, snaž se být lepším, kdo jsi špatný, odstraň ze srdce zlo. I já se o to snažím. Nejsem lepší než vy.

Snažme se o spravedlnost, o svatost, čili o život podle Božích přikázání. Všechna jsou pro nás platná, nemůžeme si vybírat jen ta, která se nám líbí.

Modlím se za vás a vy se modlete za mne – kéž všichni vytrváme v dobrém až do konce a setkáme se u Panny Marie.

Lašut Matúš v.r.

Ze slovenštiny přeložil -dd-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Mk 12,28b-34

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: »Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.« Druhé je toto: »Miluj svého bližního jako sám sebe.« Žádné jiné přikázání není větší

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (30)

4. Věrohodnost (Sedmá část)

Šestapadesátiletá řeholní sestra M. A. V. trpěla vážnou srdeční insuficiencí: radiografické vyšetření 22. dubna 1948 prokázalo, že její srdce má příčný průměr 21 centimetrů. Zánět srdečního svaly, který ji sužoval takřka dvacet let, jí způsoboval závažné dýchací obtíže, a to i tehdy, když se nepohybovala. Na konci května ji jedna spolusestra doprovodila k jeskyni⁽¹⁾ a v té chvíli řeholnice pocítila velmi silné bodnutí na srdci, které způsobilo, že bolestí vykřikla. „Odvalu, je to poslední,“ řekla její společnice, protože si myslela, že sestra umírá. Bylo to skutečně poslední bodnutí, neboť hned poté se sestra dokonale uzdravila. Její ošetřující lékař, doktor Attilio Staffa Dragonetti, zopakoval radiografii a zjistil, že průměr srdce se zmenšil na 16 centimetrů. Doktor Alliney⁽²⁾ potvrdil negativní prognózu, která je s nemocí spojená:

„Následkem různých patologických forem a kvůli námaze, kterému je sval podroben, průměr roste a dochází k zvětšení

srdce; dochází totiž nejprve k hypertrofii, poté se sval v důsledku stálého a silného ucpávání srdečních komor během diastoly stává vyčerpaným a vláčným a dochází k roztažení, totiž k přetvoření vznešené svalové vlákniny ve vlákninu zjizvenou, tedy s nemožností mít zpětný pohyb a s následnou funkční slabostí, která vede k insuficienci. Prognóza je vždy nepříznivá, uzdravení je nemožné.“⁽³⁾

Vedle tolika prorocství, která uvidíme následně, dala Panna Maria Cornacchiolovi jednu neobvyklou předpověď dne 7. listopadu 1979. Zatímco se modlil před jeskyní, uviděl ji Bruno po třidvacáté a především slyšel vysvětlení, „v čem spočívá obrácení a jak je možné ho uchovat: žít v pokoře, být podřízen poslušnosti a znát pravdu, aby byla žita, mít trpělivost v pronásledování a pokořování, žít víru a dávat dobrý příklad ve všem.“

Pak mu Panna Maria řekla:

„Dne 12. dubna příštího roku 1980 je třicáté třetí výročí mého příchodu do této jeskyně a je to stejný den jako v roce 1947, sobota *in Albis*.⁽⁴⁾ Při té příležitosti a zcela zvláštním způsobem slibuji

mnohé silné milosti materiální a duchovní, na duchu i na těle, těm, kdo mě o ně s vírou a láskou požádají. Pro onen den učiním veliký div na slunci, abych povolala nevěřící k živé víře. Ty mlč, nemluv: neříkej nic.“

Nakonec „se slzami v očích přicházím ke zpovědníkovi a vyprávím mu, k čemu došlo v jeskyni. On mi říká: »Napiš všechno do sešitu a uchovej ho, ukaž to vedoucí *Sacri*,⁽⁵⁾ aby také ona byla svědkem této skutečnosti a zázraku, který se má uskutečnit.« Vracím se do komunity, zapisuji každou věc do sešitu, ukazuji to matce Prisce – vedoucí *Sacri* v úloze prezidentky – a pak dávám vše pod zámek.“

Tak začalo úzkostné a mlčenlivé očekávání vizionáře. Jen 4. dubna, o prvním pátku v měsíci, během obvyklého slavní křížové cesty u jeskyně dal malé upozornění členům *Sacri*:

„Protože tento 12. duben připadne na tutéž sobotu *in Albis* jako při prvním zjevení, Panna Maria přislíbila pro toto datum duchovní a materiální milosti.“

Neučinil však žádnou narážku na přislíbený sluneční div.⁽⁶⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tj. k jeskyni v Tre Fontane, kde se zjevila Panna Maria. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Jak již bylo uvedeno, doktor Alberto Alliney byl prezidentem lékařské komise, která byla ustanovena, aby vědecky ověřovala zázračná uzdravení v Tre Fontane. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Vyličením tohoto podivuhodného uzdravení končí popsání několika vybraných zázračných uzdravení v Tre Fontane. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Tedy Bílá sobota. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Opět připomínáme, že *Sacri* je zkratka katechetického sdružení *Schiere Arditi di Cristo Re Immortale* – „Odvážné zástupy Krista, nesmrtelného Krále“, založeného vizionářem Brunem Cornacchiolou. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ To, k čemu došlo 12. dubna 1980 u jeskyně v Tre Fontane, bude vyličeeno příště. [pozn. překl.]

NOČNÍ MODLITEBNÍ PROCESÍ

Z BYSTRICE POD HOSTÝNEM NA SVATÝ HOSTÝN

PROTI RATIFIKACI ISTANBULSKÉ ÚMLUVY A NA PODPORU TRADIČNÍ RODINY

Pod záštitou olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera se koná **Noční modlitební procesí z 2. na 3. listopad 2018** (pátek – sobota) s úmyslem **vyprosit odmítnutí ratifikace Istanbulské úmluvy**, která skrytou formou útočí na samotnou podstatu stvoření a zaváděním gender ideologie chce prosadit zničení tradiční rodiny a přirozeného řádu hodnot, které ustanovil Bůh.

ORGANIZACE POUTĚ:

23.15 – 23.30 hod. – příjezd na parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova), zaparkování aut, příchod od vlaků

23.30 hod. – seznámení se s potřebnými informacemi

23.45 hod. – zahájení výstupu procesí po silnici k bazilice na Sv. Hostýn

2.45 hod. – mše svatá

4.00 hod. – ukončení mše svaté, rozloučení

4.15 hod. – odjezd poutníků auty nebo autobusy na parkoviště v Bystřici pod Hostýnem

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit, ale přesto se chtějí na uvedené úmysly společně modlit, bude připraven paralelní program v bazilice na Sv. Hostýně, který bude zahájen ve 24.00 hod. Z důvodu bezpečnosti nebude možný výjezd auty nahoru po dobu trvání procesí. Upravte proto svůj výjezd nahoru tak, abyste na noční program v bazilice vyjeli ještě před zahájením procesí, tj. do 23.45 hod. Pěší poutníky bude jedno auto doprovázet až na vrchol, pro případ možných zdravotních obtíží.

Na všechny se těší společenství Večeřadla Křenovice (www.veceradlo.cz), organizátor akce.

Jaroměřice u Jevíčka - Kalvárie barona Šubíře

Málokteré poutní místo je natolik provázané se svým tvůrcem jako Kalvárie v Jaroměřicích u Jevíčka s baronem Františkem Michalem Šubířem z Chobyně. Právě on dal na kopci tyčícím se nad nepříliš velkou obcí vybudovat kostel, přilehlé kapličky a křížovou cestu. Zajistil pro toto místo také významné relikvie či svaté ostatky, a jako jeden z mála mocných napsal svůj odkaz pomocí poutního místa.

Zlý duch Kadrman

Pojďme ale na samotný začátek, v případě poutního místa Kalvárie se totiž setkáváme s velkou zvláštností. Nebylo, jak je zvykem, založeno na oslavu zjevení Panny Marie či Ježíše Krista, ani se tu bezprostředně před jeho vznikem nestal jiný zázrak, například nečekané uzdravení.

Je to v podstatě naopak, zrod má na svědomí zlý pohanský duch Kadrman. Jeho jméno se vyskytuje pochopitelně v pověstech, kde plní roli bytosti, která škodila lidem v Jaroměřicích a okolí.

Na to měli místní jednoduchou protizbraň - na 476 metrů nad mořem vysokém kopci, kde se měl Kadrman v zarostlé roklí vyskytovat, vztyčili okolo roku 1664 dřevěný kříž doplněný o tvář Ježíše Krista. Navíc si slíbili, že budou-li ochráněni před zlými silami, vždy dvakrát do roka, a sice na svátky Nalezení a Povýšení svatého Kříže, nebo při neočekávaných pohromách se ke kříži v průvodu vypraví.

Kaplička

Pochopitelně šlo ale o první stupínek, a kdyby zůstalo jen u této podoby, sotva by se poutní místo mohlo řadit mezi ta

důležitá. Aby se tak stalo, vstoupil do jeho příběhu významný rod nejen v rámci Jaroměřic, ale i celé Moravy, kde se usadil už v 16. století. Jednalo se o linii Šubířů z Chobyně.

Nejprve to byl František Julius Ferdinand Šubíř, držitel jaroměřického panství, který mimo jiné zařídil povýšení svého rodu do panského stavu, vykoupil obec z právních nároků pražského arcibiskupství a především k poutnímu místu položil další pomyslný stavební kámen.

Když totiž počátkem 80. let 17. století vypukla na Moravě velká morová rána, snažil se potlačovat strach, který panoval především proto, že v nedalekém Jevíčku si epidemie vyžádala na 400 životů.

Zdejší obyvatelé také doprovázel na kopec s křížem, kde se společně modlili a prosili o ochranu. František Julius Šubíř pak vyslovil prosbu a slib, že když Bůh obec ochrání, nechá na místě vystavět kapli oslavující Povýšení svatého Kříže a čtyři patrony proti moru - tedy sv. Rocha, sv. Rozálii, sv. Fabiána a sv. Šebestiána.

K tomu nakonec také došlo - oběti moru sice Jaroměřice zaznamenaly, ne však v takovém počtu, jako na mnohých jiných místech. Nevelká kaple byla vysta-

věna v barokním slohu, vysvěcena hradišským opatem premonstrátského kláštera a třikrát do roka se zde sloužily mše.

Tím rukopis Františka Juliuse pomalu bledne, ke slovu se ale dostává jeho syn František Michal. Tomu bylo odkázáno zadlužené panství a on, ač patrně chtěl pokračovat v práci u císařského dvora, se sem natrvalo přesunul a začal zde hospodařit.

Tajemství Božího hrobu

Kariéra Františka Michala Šubíře, narozeného 14. prosince 1680, se vyvíjela vskutku dobře. Studoval gymnázium v Olomouci, poté v tomtéž městě filosofii a nakonec se přesunul na práva do Vídně. Jako domácí učitel se dokonce dostal k rodině Karla VI., budoucího krále a císaře.

Toto postavení ale musel nakonec obětovat a místo doprovázení panovníka do Španělska musel odejít do Jaroměřic. Tam mu připadlo nevelké panství, pod něž kromě obce náležela pole, louky a lesy, ze kterých prodával dřevo, čímž projevily obchodního ducha.

Nad všemi vlastnostmi ale převažovala velká zbožnost. Především v období, kdy jeho manželka Johanka Konstancie byla těžkým porodem s velkými bolestmi na tři dny upoutána na lůžko - tehdy se František Michal obrátil na Boha, a to u jaroměřického kříže. Přitom učinil slib, že uzdraví-li se jeho žena, kapli postavenou jeho otcem rozšíří.

Uvádí se, že okamžitě po vyřčení prosby jeho ženu opustily bolesti a porodila zdravé dítě.

To bylo považováno za zázrak, manželé Šubířovi tedy chtěli realizovat plán na rozšíření kaple, k čemuž se přidal i Jeroným Veith, bývalý představený v řádu františkánů. Chtěl zúročit zkušenosti z Palestiny a Egypta a nastudované poznatky z míst souvisejících s Ježíšem Kristem a jeho utrpením. Hora u Jaroměřic mu totiž připomínala jeruzalémskou Kalvárii.

Podle ní měl také vypracovat plán, jak bude celé poutní místo vypadat, přičemž mělo obsahovat všechna tajemství – podle svého jeruzalémského vzoru. Ne-ní tedy překvapením, že už během stavby se – i díky povolení olomouckého biskupa – začalo ujímat trvalé označení kopce *Kalvárie*.

Kostel Povýšení svatého Kříže

V případě rozšíření místa nemělo dojít pouze k rozšíření kaple, ale byl postaven nový poutní kostel. Dne 4. května 1712 byl administrátorem z Jevíčka P. Bernardem Šumickým položen jeho základní kámen. Historie žel neodhaluje jméno projektanta chrámu; podle „rukopisu“ se pouze odhaduje, že může pocházet z dílny Jana Blažeje Santiniho-Aichla, nebo spíše někoho, kdo se jím inspiroval, jako například František Benedikt Klíčnický z Brna.

Ví se ovšem, že práce postupovaly dynamickým tempem a už příští rok, konkrétně 14. září 1713, byla rukou hraběte P. Libštejnského z Kolovrat stavba vysvěcena jako kostel Povýšení svatého Kříže. Toto poutní místo tedy letos slaví významné výročí – 305 let od dostavění ústředního chrámu, který se svou podobou i po dlouhé době opravdu přibližuje jeruzalémskému Božím hrobu.

Záhy po jeho vybudování přibyla i křížová cesta. Její začátek musí poutník hledat přímo v obci Jaroměřice, u místního kostela Všech svatých. Zahajuje ji otevře-

ná kaple *Dům Pilátův* a pokračuje ne celkově čtrnácti zastaveními, ale jedenácti. Kromě zmíněné kaple sem patří i sedm pískovcových egyptských obelisků, dále deváté zastavení na nádvoří, a poslední dvě zastávky v podobě obrazů v poutním kostele.

Před kostelem na nádvoří vznikly ještě kaple Božího hrobu s Betlémskou kaplí, a kaple Hrobu Panny Marie.

Dne 24. května 1730 byl také položen základní kámen kněžské rezidence, v dalších letech k ní byla připojena zповědňi kaple a k ní kaple loretánská. Ta svůj vzor našla v tzv. *Svaté chýši*, tedy v domě, kde bydlela Panna Maria, když jí archanděl Gabriel zvěstoval narození Ježíše. František Michal Šubíř pro ni zajistil už v roce 1720 velkou vzácnost, a sice sošku Černé Panny Marie Loretánské.

Ta je jakoby kopií italské sošky, údajně vyřezané rukou apoštola Lukáše. Vedle tohoto originálu byla ta jaroměřická týden vystavena v italské Loretě, a poté za papežova svolení převezena na Moravu.

Je také nutné uvést v patrnost kapli *Getsemanská zahrada*, neboli křestní kapli. Do ní se dá vstoupit za hlavním oltářem poutního kostela nebo samostatným vchodem. Představuje originální stavbu mezi církevními památkami, neboť interiér má podobu jeskyně.

Kaple má tři oltáře. Jak její název napovídá, setkáváme se zde s příběhem posledních okamžiků Ježíšova života. Zaji-

mavým výjevem je ten z podstavce oltáře, obsahující devět duší prosících v plamenech očištění.

Další vzácnosti Kalvárie

Zmíněná soška Panny Marie nepředstavuje jedinou významnou zdejší relikvii, Kalvárie nad Jaroměřicemi se také stala úložištěm svatých ostatků. Ty si přál pro zdejší místo získat opět František Michal Šubíř, a nakonec se mu podařilo zajistit ostatky italského biskupa sv. Feliciána, umučeného ve 3. století.

Jedná se o opravdovou vzácnost, nalezenou v římském starokřesťanském pohřebišti. Její přesun do Jaroměřic provázela velká sláva. Na cestě z Brna ostatky doprovázel početný průvod věřících. U hranic obce si je pak převzal sám baron Šubíř s rodinou, šesti kněžími a dalším početným zástupem. Nejprve byly uloženy v kapli jaroměřického zámku a konečně 25. září 1735 je další slavnostní průvod přenesl do kostela Povýšení svatého Kříže.

Největší cenností poutního místa Kalvárie je ovšem obraz Nejsvětějšího Spasitele (Salvátora). Jedná se o kopii díla z bývalé kaple papežů v lateránském paláci, neboli ze *Svatyně svatých*. Dílo kopírované pro Kalvárii bylo posvěceno v Římě, a to dotýkáním vzácného originálu – u něho se traduje, že jej měl začít tvořit opět svatý Lukáš a dokončit jej měl anděl.

Konflikty

Rozvoj poutního místa mírně narušil církvi nepřívětivý Josef II. Ten sem také v letech 1784–1786 zakázal poutě, nicméně už v roce 1809, tedy nedlouho po vladařově smrti, opět připadla Kalvárii fara. A od druhé poloviny 19. století se uvádí roční bilance okolo 50 procesí a přes 40 000 poutníků.

Nicméně toto období – konkrétně rok 1866 – přiválo ke Kalvárii několik důvodů proč se na ni znovu ubírat s prosbami o ochranu.

Tím hlavním byly prusko-rakouské války. Tehdy se na poutním místě konaly pobožnosti za zachování života a vítězství. Samotný konflikt se sem dostal po bitvě u Hradce Králové; táhla tudy nejprve poražená vojska, čili rakouská, záhy vystřídána pruskými vítězi. Ti tu nejenže loupili, zejména jídlo pro vojáky a pro koně, ale přinesli sem také cholera.

Ta si vyžádala desítky životů. V neděli 30. září se na Kalvárii pořádalo procesí a pobožnost s prosbami směřovanými k Panně Marii, svatému Michalovi a svatému Anděli strážci.

Světové války a komunismus

Proseb bylo potřeba i v dalších dějinných obdobích a ranách, které Kalvárii postihly. A není žádným divem, že z novodobé historie jsou jimi světové války. Během té první přišla Kalvárie o vzácné, Františkem Michalem Šubířem pořízené zvony sv. Dismase a sv. Jana Nepomuckého a stejný osud potkal i zvony nové v druhé světové válce.

Nesmíme také zapomínat na Kalvárii v době komunismu, který však k tomuto poutnímu místu nebyl tak nemilosrdný jako k jiným. Poutě byly sice razantně omezeny, ale duchovní život tu nezanikl.

Naopak, v tomto nelehkém období byl kostel Povýšení svatého Kříže zapsán na seznam státěm chráněných kulturních památek.

Dne 15. září 1963 se zde také oslavovalo 250. výročí od vysvěcení kostela, a to za celebrování Františka Tomáška, tehdy ještě biskupa. V roce 1968 byla například opravena zvědná kaple s Loreto, následující roky mimo jiné i fasáda hlavního poutního kostela.

Jakkoliv se to však jeví jako dobrá zpráva, jednalo se spíše o základní, povrchové opravy a nelze tvrdit, že by areál nechátral.

Po pádu komunistického režimu je zdejší duchovní život naplno obnoven. Důležitým mezníkem je pak rok 1994, kdy Kalvárii pod svou správu přebírají příslušníci Společenství utrpení Ježíše Krista, neboli pasionisté, kteří zde působí dodnes, a kteří jej znovu zpřístupnili také turistům.

Poutní místo dnes

Poutní areál představuje důležitou barokní památku, patří mezi národní kulturní památky, na jejichž seznam byl zapsán letošního roku. S poutí je možno začít u jaroměřického dolního kostela a pokračovat jedenácti zastaveními na Kal-

várii. Křížová cesta zahrnuje okamžiky Ježíšova zatčení a odsouzení (již zmiňovaný Pilátův dům), dále přijetí kříže, setkání s Pannou Marií, první pád, setkání s jeruzalémskými ženami, poté s Veronikou, další dva pády pod křížem, a poslední tři zastavení zachycují zbláznění, přibití na kříž a smrt.

Vstup k poutnímu areálu doplňují široké schody, které též mají symbolizovat Kristovu cestu na Golgotu, tedy *Svaté schody*. Po nich kráčel Spasitel k Pilátovu soudu. Kalvárie vrcholí působivým sousoším, jemuž uprostřed vévodí mučený Kristus a nápis *Ecce Homo!*

Po vstupu na nádvoří se setkáváme se zmíněnou kaplí Hrobu Panny Marie, uprostřed prostoru se nachází kaple Božího hrobu s podzemní kaplí Betlémskou. Právě její historie obsahuje i zmínku o studánce s léčivou vodou.

A zůstaneme-li pomyslně v podzemí, tentokrát však při hlavním poutním kostele, můžeme objevit i místo uchování ostatků barona Františka Michala Šubíře, jeho ženy a dětí.

Úmrtí této kalvárské osobnosti se datuje na 3. leden 1738. A jak bylo řečeno, před svým odchodem jako málokterý vysoce postavený člověk odkázal nejen kraji, kde působil, poutní místo. A také ukázkou, co dokáže víra jediného člověka. I my ji v sobě můžeme najít – a nemusíme zrovna budovat poutní místa, ale stačí třeba pouze pochopit, že natolik bezbřehá může být víra i v nás.

Církev v ČR: Osud čínských křesťanů u nás nám není lhostejný

Dne 15. října 2018 se asi 500 lidí zúčastnilo modlitebního setkání podporujícího 70 čínských křesťanů, kteří v ČR žádají o azyl. Akci na Václavském náměstí v Praze svolala Ekumenická rada církví a Česká biskupská konference. Na pódiu pod sochou sv. Václava vystoupili předseda pracovní skupiny ERC pro čínské křesťany Jan Jackanič, vicerektor olomouckého kněžského semináře P. Pavel Šupol, emeritní předseda Ekumenické rady církví i Rady Církev bratrské Daniel Fajfr a pražský pomocný biskup Mons. Václav Malý.

Strach a nejistota

Řečníci upozornili na zhoršující se situaci těchto lidí, kteří nyní žijí ve velké nejistotě způsobené délkou posuzování jejich žádostí (české soudy zatím nerozhodly ani o jednom odvolání proti zamítavému stanovisku o neudělení azylu; celé řízení již trvá déle než dva roky) či vsudypřítomným strachem. Strach čínských žadatelů i třeba těch, kteří umí čínsky a mohli by se podílet na programu tohoto veřejného shromáždění. Mj. hovořili i o tom, že téma lidských práv a náboženských svobod má být součástí agendy české zahraniční politiky.

„Mám obavy, že některé věci se dějí, aby česko-čínské vztahy nebyly zpochybnovány. Pane, dej, aby v naší zemi a v Číně začalo svítat,“ prosil emeritní předseda ERC Daniel Fajfr.

„Bylo by dobré, kdyby si této situace všimlo více lidí a kdyby pozvedli svůj hlas. Nejsem s to předpovědět, jak se příslušné orgány rozhodnou, ale myslím, že nic nepřekáží tomu, aby se tito příchozí integrovali do naší společnosti,“ řekl k situaci čínských žadatelů o azyl biskup Václav Malý. A také zdůraznil: „Naše společnost by měla být vstřícná a nesdílet strach, když žije v mnohem lepších podmínkách než mnozí obyvatelé naší planety. Podstatné je, abychom vždycky viděli člověka, nikoli pouze ideologické či ekonomické zájmy, ale jednali s člověkem jako důstojným partnerem. A k důstojnému životu patří také svoboda.“

Součástí setkání byla i modlitba a čtení z Písma svatého, na které navazovalo zapálení svíček jako projev podpory těmto věřícím v obtížné životní situaci. Samotní žadatelé o azyl se sice této modlitební události z obav o svoji bez-

pečnost nezúčastnili, jedna z členek skupiny však namluvila pro účastníky akce své poděkování.

Je třeba věřit

Účastníci shromáždění pod sochou sv. Václava se shodli na tom, že je třeba se modlit za celou situaci a věřit v nezávislé rozhodování soudů v této záležitosti. Řečníci též připomněli, že jsou známy příběhy konkrétních žadatelů a je zjevné, že v jejich zemi jim hrozí reálné nebezpečí.

„Je dobré si uvědomit, jakou máme výsadu, že žijeme ve svobodné zemi, kde můžeme svobodně vyznávat svoji víru. Práli bychom to stejně těmto bratřím a sestrám, kteří jsou pro svoji víru pronásledováni, a proto v naší zemi požádali o azyl. Už podání žádosti o azyl je v Číně trestný čin,“ dodal ještě jako připomínku ke smyslu celé akce Jan Jackanič z pracovní skupiny Ekumenické rady církví pro čínské křesťany.

O azyl v Česku požádalo před dvěma lety 92 čínských křesťanů. Osm ho dostalo, 70 neuspělo; odmítnutí žadatelé nyní žádají o soudní přezkoumání rozhodnutí ministerstva. Další 14 lidí žádost stáhlo a odjelo. Křesťané v Číně patří k pronásledovaným skupinám. Komunistický režim sice katolíky i protestanty uznává, na církve ale dohlíží tajná policie. Další nelegální křesťanské církve úřady potírají.

Více informací o pomoci:

*<http://www.azylprocinskekrestany.cz>
nebo www.facebook.com/azylprocinskekrestany.*

*Zdroj: www.cirkev.cz, 15. 10. 2018
(Redakčně upraveno)*

P. DANIEL ANGE: MLADÍ OD NÁS CHTĚJÍ EVANGELIUM V CELE SVĚ RADIKALITĚ

Nejllepšími evangelizátory mladých lidí jsou jejich vrstevníci, kteří se je nesnaží o ničem přesvědčit, ale dělí se s nimi o své štěstí – říká P. Daniel Ange, zakladatel mezinárodních škol evangelizace *Mladí a Světlo*. V nedávných dnech se setkal s účastníky biskupské synody a vybědl je, aby se v synodní aule zabývali tématem evangelizačních škol.

Otec Daniel Ange zdůrazňuje, že církve takové kurzy pro mládež velmi potřebuje. I v jiných náboženstvích se osvědčuje vyhrazování roku věnovaného Bohu na prahu dospělosti. Mají je buddhisté, ale také mnoho evangelikálních komunit. Dobrá zkušenost je s ním také v katolické církvi. Mladí lidé od nás chtějí evangelium – říká P. Daniel Ange:

„Stále více si uvědomuji, že se nesmíme bát hlásat mladým lidem evangelium v celém jeho radikalismu. Mnoho z nich totiž pocituje radikální touhu. Stačí se podívat na Francouze, kteří někdy už ve věku 14 nebo 15 let odjížděli do Sýrie nebo Iráku účastnit se džihádu. Když se jich ptáte, proč to dělají, odpoví: »Chci jít do ráje. Řekli mi totiž, že za zabíjení nevěřících půjdu do ráje.« Touží po ráji a kvůli tomuto ráji jsou schopni čelit obtížím všeho druhu. Je to hrozné. Kdyby ale potkali svědky pravého ráje, Ježíšova zmrtyvýchvstání, nejeli by zabíjet nevěřící, ale sami by se připojili do některé evangelizační školy. Je zapotřebí odpovědět na touhu, která je v mladých lidech. Často se jim chceme podbízet, říkáme: »Dělej si, co chceš, Pán Bůh všem odpouští...« A proto mladí odcházejí do sekt, do evangelikálních skupin nebo se připojují k islamistům. Mladý člověk chce něco, co má sílu.“

Otec Daniel Ange se vyjádřil také k nedávným sexuálními skandálům. Zdůraznil, že církve musí být vzorem očištění. Zároveň se však nesmí přistupovat na žádná zevšeobecňování, protože by to bylo nespravedlivé a ubližovalo by se tak mnoha skvělým kněžím – připomíná P. Daniel Ange.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
17. 10. 2018
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 5. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (54. díl): Pavlem Koničkem **7:05** U VÁS aneb Festivalové kukátko (27. díl): Třebovický koláč 2018 **8:05** Transport **8:45** V pohorách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Harfa Noemova: Benefiční koncert pro Nadaci fond IMPULS **9:45** Svědectví syrské mystičky Myrny Nazzour ve Čerině **10:00** Buon giorno s Františkem **10:55** Vychutnej si víru: Kdo je mým bližním **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (19. díl): Klak – Lučanská Malá Fatra **13:00** Noční univerzita: Prof. Blanka Řihová, DrSc. – Dotazy k přednášce o imunitním systému **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Eva Henychová **15:05** V souvislostech **15:30** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 1. část [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti **18:40** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:45** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **19:30** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky České [P] **20:00** Biblická studna [L] **21:00** Česká věda [P] **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Kulatý stůl: Bolest a smrt **23:40** Terra Santa News: 31. 10. 2018 **0:05** Noční univerzita: Tomáš Petráček – Neodvratné rozdělení? Náboženská situace na prahu 1. republiky **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 11. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 3. díl **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: 3:16 zemřel **9:40** V souvislostech **10:00** Muzikanti, hrajte! **10:30** Mezi pražci (72. díl): Listopad 2018 **11:15** Institut Bearzi v Udine **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana **13:00** Pohyby **13:40** V pohorách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Jaroslav Kašpar **15:10** Vezmi a čti: Říjen 2018 **15:30** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 2. část [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:30** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Abraham Lincoln (1809–1865) **19:15** Hudba pod Rozsutcom **19:25** Tajemství skla **19:30** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2018 [P] **20:00** Ostrov kentaurů **21:00** V pohorách po horách (15. díl): Violík **21:10** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **22:15** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem **23:40** Terra Santa News: 31. 10. 2018 **0:05** Kulatý stůl: Bolest a smrt **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 11. 2018

6:05 Noční univerzita: Prof. Blanka Řihová, DrSc. – Dotazy k přednášce o imunitním systému **7:05** Kazachstán – Slib **7:50** Návrat lišky Bystroušky na Hukvaldy **8:05** Za operou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2018 **11:10** ARTBITR – Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Biblická studna **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. František Hurina **15:05** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2018 **15:30** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 3. část [P]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

18:00 Živě s Noe [P] **18:30** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **18:40** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:45** Víra v pravdu **19:10** Česká věda **19:30** Terra Santa News: 7. 11. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Oázy Perlového ostrova **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Jiří Padevěť – Jaro a léto 1945 v českých zemích [P] **23:10** Generální audience Svatého otce [P] **23:35** Vychutnej si víru: Kdo je mým bližním **0:10** G. Verdi: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2018 **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 11. 2018

6:05 Mezi pražci (72. díl): Listopad 2018 **6:50** Terra Santa News: 7. 11. 2018 **7:10** G. Verdi: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **9:35** Kulatý stůl: Bolest a smrt **11:10** Slovenští redemptoristé v Rumunsku **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Řeckokatolický magazín **13:05** Muzikanti, hrajte! **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Jan Cieslar **15:15** Harfa Noemova: Benefiční koncert pro Nadaci fond IMPULS **15:40** Šance pro každého a Pohyb pro každého **16:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2018 **16:20** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **16:40** Tělem i duší **16:55** Probuzení Haiti **17:25** V pohorách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **17:35** Exit 316 MISE: 3:16 zemřel **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Odkaz vysočanských předků **18:30** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. **18:40** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:50** Ars Vaticana **19:00** Večeře u Slováka: 32. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2018 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2018 **0:30** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha – Spořilov, kostel sv. Anežky české **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 11. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2018 **6:30** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky České **6:50** Vychutnej si víru: Kdo je mým bližním **7:20** ARTBITR – Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **7:35** Noční univerzita: Jiří Padevěť – Jaro a léto 1945 v českých zemích **8:40** Česká věda **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Bělorusko– Květ mezi trny **9:50** Lurdský příběh: Pišeň o Bernadettě **10:25** Biblická studna **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana **13:00** Soucitná srdce **13:15** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (11. díl): P. Mgr. Ján Biroš **15:15** Jezuitské redukce v Paraguaji **15:30** Terra Santa univerzita **15:45** V po-

horách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **16:00** Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2018 **16:20** Strání – obec pod Javorinú **16:45** BET LEHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze **17:00** Ostrov kentaurů **18:00** Živě s Noe [L] **18:25** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:30** O Mlsálkovi (1. díl): Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku **18:45** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 3. díl **19:25** Sestra Sára **20:00** Kulatý stůl: Demokracie dnes [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 1. část **0:40** Večeře u Slováka: 32. neděle v mezidobí **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (102. díl): Bohumilem Kheilem **7:30** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **8:25** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **8:30** Noeland (64. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Abraham Lincoln (1809–1865) **9:35** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky české **9:55** Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2018 **10:20** Ostrov kentaurů **11:20** Exit 316 MISE: 3:16 zemřel **11:40** Česká věda **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa News: 7. 11. 2018 **14:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **16:00** Večeře u Slováka: 32. neděle v mezidobí **16:25** MFF Strážnice 2018: Procházka Strážnickým parkem **17:00** Cesta k andělům (93. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel **18:00** Vychutnej si víru: Pocta papeži Benediktu XVI. **18:30** O Mlsálkovi (1. díl): Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku **18:40** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:50** Muzikanti, hrajte! **19:15** V pohorách po horách (52. díl): Vozka – Hrubý Jeseník [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (2. díl): Kategorie Sportovní a extrémní film [P] **20:20** Síla změny – Energetická rebelie [P] **21:55** Živě s Noe [P] **23:00** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 2. část **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 11. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Klapka s ... (105. díl): Michal Mačička **7:35** Svěcení kaple Božího milosrdenství **7:50** Řeckokatolický magazín **8:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **9:30** Večeře u Slováka: 32. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Lednický park vypravuje **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:25** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (2. díl): Kategorie Sportovní a extrémní film **13:50** Muzikanti, hrajte! [P] **14:15** Síla změny – Energetická rebelie **15:50** Víra do kapsy **16:10** Živě s Noe **17:15** Slavnostní koncert k 60. výročí Lidové konzervatoře Ostrava **17:55** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda [P] **18:00** Noeland (65. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) [P] **19:00** Záblesky nad Andami **19:30** Exit 316 MISE: Znovu a navždy [P] **20:00** Blahoslavený Duns Scotus **21:25** V souvislostech **21:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **22:05** Festival dobrých zpráv 2018: Soutěžní snímky festivalu – 3. část **0:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 5. 11. o 17:30 hod.:

Doma je doma (Spustenie SAFI)

Ďalší ročník Súťaže amatérskych filmárov je tu. V relácii Doma je doma si povieme tému na tento rok, pripomenieme víťazov minulých ročníkov a predstavíme mierne upravené pravidlá a cenu pre tohoročných víťazov.

Utorok 6. 11. o 18:35 hod.:

Malí poslovia (1) – Útek

Píše sa rok 64 po Kristovi. Cisár Nero prenasleduje prvých kresťanov. Mnoho detí prišlo o rodičov a domov. Skupinka detí nájde útočisko u pekára Bena a jeho manželky Heleny. Prežívajú dobrodružstvo v kresťanskom podzemnom utajení. A šíria príbehy o Ježišom živote.

Streda 7. 11. o 21:30 hod.:

Jeden na jedného

Rezolúcia o Maďarsku a budúcnosť EÚ v kultúrno-etnickej oblasti. S Ľubou Oravovou a Jánom Baránekom.

Štvrtok 8. 11. o 16:45 hod.:

SPOLU

Anka, Sofia a Saška Tokošové vo svojej kuchyni privítajú o. Mariána Béru a pripraví mu rýchle a chutné raňajky.

Piatok 9. 11. o 17:30 hod.: Nie sme anjeli, len robíme ich prácu (dokument)

Nový a prekvapivý pohľad na históriu, spiritualitu a život jezuitského rádu v Čechách.

Sobota 10. 11. o 20:30 hod.: Život za život (film)

Pracujúcim a zomierajúcim väzňom v koncentračnom tábore Osvienčim končí sčíta. Pred odchodom do barakov však jedného z nich zasype vrstva zosúvajúcej sa zeminy, spod ktorej sa po odchode dozorcov vyslobodí a ujde z tábora. Takto sa začína kolotoč udalostí, do ktorého sa dostane aj páter Maximilián Kolbe.

Nedeľa 11. 11. o 20:30 hod.: Svätá omša z Katedrály sv. Martina v Bratislave

Priamy prenos pri príležitosti Svätomartinského trojdnia.

Liturgická čtení

Nedeľa 4. 11. – 31. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Dt 6,2-6
Ž 18(17),2-3a.3bc-4.47+51ab
Odp.: 2 (*Miluji tě, Hospodine, má sílo!*)
2. čt.: Žid 7,23-28
Ev.: Mk 12,28b-34

Pondělí 5. 11. – ferie

1. čt.: Flp 2,1-4
Ž 131(130),1.2.3
Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*
Ev.: Lk 14,12-14

Úterý 6. 11. – ferie

1. čt.: Flp 2,5-11
Ž 22(21),26b-27.28-30a.31-32
Odp.: 26a (*Budu chválit Hospodina ve velkém shromáždění.*)
Ev.: Lk 14,15-24

Středa 7. 11. – ferie

1. čt.: Flp 2,12-18
Ž 27(26),1.4.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Lk 14,25-33

Čtvrtek 8. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,3-8a
Ž 105(104),2-3.4-5.6-7
Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 15,1-10

Pátek 9. 11. – svátek Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1-2.8-9.12
nebo 1 Kor 3,9c-11.16-17
Ž 46(45),2-3.5-6.8-9
Odp.: 5 (*Proudý bystřin jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejvyššího.*)
Ev.: Jan 2,13-22

Sobota 10. 11. – památka sv. Lva Velikého

1. čt.: Flp 4,10-19
Ž 112(111),1-2.5-6.8a+9
Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 16,9-15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. LISTOPADU 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 11.		PO 5. 11.		ÚT 6. 11.		ST 7. 11.		ČT 8. 11.		PÁ 9. 11.		SO 10. 11.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1637	1854	1734	1953		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1638	1854	1734	1953		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1639	1855	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	813	914	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1639	1855	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	724	817	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1218	1639	1856	1586	1791		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1640	1856	1724	1943		
Závěrečná modlitba	724	817	1050	1170	1065	1187	1080	1202	1096	1219	1640	1857	1586	1791		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	792	890	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1641	1857	1130	1256		
Závěrečná modlitba	724	817	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1640	1857	1131	1256		
Nešpory:																
SO 3. 11.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1642	1859	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1643	1859	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1643	1860	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1646	1863	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	723	816	724	817	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1647	1863	725	818
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1647	1863	1135	1261
Záv. modlitba	724	817	724	817	1060	1181	1075	1196	1090	1213	1106	1230	1640	1857	725	818
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

POMPEJSKÁ NOVĚNA

POMPEJSKÁ NOVĚNA
Sestavila Věra Mrtvá • Úvod
Mgr. Daniel Dehner

Velká moc, již disponuje modlitba růžence, je zesílena v tzv. Pompejské nověně, jejíž zázračnou silu dokládají četná, i církví uznaná vyslyšení. Její tradiční forma z konce 19. století sestává hlavně z modliteb růžence po 54 dnů, kdy se tato nověna modlí. V té době žil bl. Bartolo Longo (1841–1926), jenž si sestavil v době své nárůstu tyfem v roce 1879 vlastní „Nověnu naléhavé prosby“ a „Děkovnou nověnu“ k Panně Marii Růžencové. Proto v této brožurce naleznete dva způsoby modlitby nověny k Panně Marii Růžencové. Lidová zbožnost zná i další formy této nověny, ale ty nejsou tak rozšířeny a brožurka se o nich nezmiňuje. Významné místo v Pompejské nověně zaujímá *Suplika k Panně Marii Růžencové*

z *Pompejí*, která se modlí 8. května a o první říjnové neděli. Tuto modlitbu se modlí lidé na celém světě, nejen v Pompejích před obrazem Panny Marie Růžencové.

Brožurka kromě uvedených modliteb obsahuje také krátký životopis bl. Bartola Longa.

Malice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 62 stran, 59 Kč

K nověně je vhodné zakoupit také tuto reprodukci MILOSTNÉHO OBRAZU PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ Z POMPEJÍ

Reprodukce milostného obrazu umístěného na oltáři svatyně Panny Marie Růžencové v Pompejích. Před tímto obrazem se denně modlil bl. Bartolo Longo. Je vhodné modlit se nověnu právě před touto reprodukcí milostného obrazu.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
94x130 mm, karton, 7 Kč

PRO KAŽDODENNÍ DUCHOVNÍ ŽIVOT

MODLITBY U STOLU

Malá knížečka, která se může stát vhodným pomocníkem pro společné obědy v rodině nebo různých společenstvích. Obsahuje výběr z modliteb před jídlem a po jídle, žalm dobrořečení, modlitbu Anděl Páně.

Paulínky • Brož., 90x140 mm,
křídový papír, 16 stran, 35 Kč

KÁPĚZETKA ZOTROČENCE ANEB NEBUĎ OTROK!

Kateřina Štátná

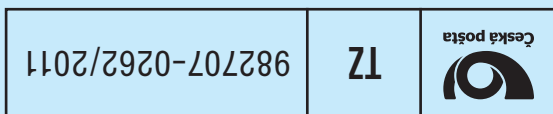
Bůh nám dal svobodou. Dar, který nám umožňuje žít v radosti. Ale jak často se o ni necháme připravit, nebo se o ni dokonce připravujeme sami! Tato brožurka nám nabízí podněty k zamyšlení se nad tím, co nám nedovoluje žít ve svobodě.

Cesta • Brož., A6, křídový papír, 40 stran, 36 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1